

ROMÂNIA
INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE SECȚIA DE
CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.xxx/ 2005

In anul 2005 s-a luat în examinare recursul declarat de Banca Y - Sucursala B împotriva sentinței civile nr.yyy/2005 a Curții de Apel.

Dezbaterile au fost consemnate în încheierea anul 2005, iar pronunțarea deciziei s-a amânat la o data ulterioara.

CURTEA

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele: Prin acțiunea înregistrată in aul 2003, completată cu cererea depusă in anul 2004, reclamanta BancaY- Sucursala B a solicitat să se dispună anularea pct.7 din procesul-verbal încheiat la 18 august 2003 de pârâta Direcția generală de control, anularea parțială a deciziei nr. 19 din 27 ianuarie 2004 emisă de pârâtul Ministerul Finanțelor Publice și obligarea pârâților la restituirea sumei încasată pe nedrept prin executarea silită a actelor administrative contestate.

Prin acțiunea înregistrată la in anul 2004, reclamanta a solicitat anularea pct.7 din procesul verbal încheiat la 11 mai 2004 de Direcția generală de control, anularea Deciziei nr.275 din 13 septembrie 2004 emisă de Ministerul Finanțelor Publice, astfel cum a fost modificată prin decizia nr.275 bis.

Constatând că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 164 Cod procedură civilă, s-a dispus conexarea dosarului din anul 2004 la dosarul din anul 2003.

Prin sentința civilă nr.yyy/2005, Curtea de Apel a respins excepțiile invocate de pârâți privind lipsa de interes și

inadmisibilitatea acțiunii și ca nefondate acțiunile conexe formulate de reclamantă.

S-a reținut legalitatea actelor de control financiar și a obligațiilor fiscale stabilite în sarcina reclamantei.

Impotriva sus menționatei sentințe a declarat recurs reclamanta, criticând-o pentru nelegalitate, susținând în esență, că în mod greșit instanța de fond a respins acțiunile conexe formulate și completate, deși obligațiile fiscale stabilite prin actele de control financiar erau deductibile în raport de Convenția pentru evitarea dublei impuneri încheiată cu Italia și reglementările fiscale interne aplicabile în cauză.

Recursul este nefondat.

I. Cheltuielile reprezentând cheltuielile de conducere și de administrare care au fost plătite de recurenta-reclamantă către Banca Y din Italia, nu sunt deductibile integral de la calculul impozitului pe profit, cum s-a susținut de recurentă, ci doar în limita de 10% din salariile impozabile ale sediului permanent în România, cum legal s-a reținut prin actele de control financiar și hotărârea instanței de fond care a lacut o corectă interpretare a textelor legale aplicabile.

Recurenta fiind subiect de drept fiscal, respectiv de impunere, în România, potrivit art.5 din Convenția de evitare a dublei impuneri încheiată cu Italia, are obligația achitării în cota de 10% a cheltuielilor sus menționate, față de prevederile art.1 lit.b și art.9 alin.7 lit.i din Legea nr.414/2002 privind impozitul pe profit, față de HG nr.859/2002 și art.7 **alin. 1** și art.25 **alin. 1** pct.3 din Convenția arătată.

Dispozițiile art.7 alin.3 din Convenția invocată nu prevăd deducerea integrală a cheltuielilor, iar art.26 alin.2 pct.2 și art.27 din Convenția bilaterală nu obligă statele semnatare la luarea de măsuri administrative, contrare legilor și practicilor administrative naționale.

II. Cheltuielile pentru achiziționarea de servicii din străinătate efectuate în baza contractului încheiat la 1 august 2001 și a actelor adiționale perfectate cu Banca V Italia legal au fost reținute, nefiind deductibile

integral, față de prevederile art.22 din O.G. nr.70/1994, republicată, Instrucțiunile de aplicare aprobate prin H.G. nr.402/2000, art.27 din Legea nr.414/2002 și art.27.9 din H.G. nr.859/2002 potrivit cărora între entitățile aparținând aceluiași grup, nu se pot deduce costurile de administrare, consultanță, management, control, care sunt deduse la nivel central prin intermediul societății mamă.

III. Cheltuielile aferente constituirii provizioanelor specifice de risc, de credit și dobânda și pierderile din creanțe neacoperite din provizioane, legal s-a reținut că nu sunt deductibile, în temeiul art.5 din H. G. nr.335/1995, republicată și Normele B.N.R. nr.3/1994, întrucât în perioada 1998 - 30 mai 2002, recurenta a constituit provizioane de risc și de dobândă pentru credite acordate fără garanții sau cu garanții insuficiente.

IV. Cheltuielile cu polițele de asigurare pentru risc de accidente încheiate pe numele unor salariați sau terțe persoane în anul 1998, legal s-a reținut că nu sunt deductibile fiscal conform art.4 alin.3 lit.i din O.G. nr.70/1994.

V. Cheltuielile pentru achitarea cotizației la Asociația Română a Băncilor nu sunt deductibile fiscal, cum s-a susținut de reclamanta-recurentă, în raport de prevederile art.9 pct.7 lit.o din Legea nr.414/2002 privind impozitul pe profit.

Așa fiind, în raport de considerentele expuse, se va respinge ca nefondat recursul declarat de reclamantă, potrivit art.312 **alin. 1** Cod procedură civilă, reținându-se legalitatea hotărârii pronunțată de instanța de fond.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:

Respinge recursul declarat de Banca Y - Sucursala B
împotriva sentinței civile nr.yyy/ 2005 a Curții de Apel, ca
nefondat.

Pronunțată în ședință publică din anul 2005.

